

man det da ikke i 1875; da var jo Liden dertil. Hvorfor gjorde de da ikke Deres til, at den kunde komme i Stand ved Ministeriets Dannelse, saa at dette Things Laster, som de maatte vide ikke vare saaledes ihjelslaede, ogsaa kunde have faaet sit Udryk i Regjeringen. Hvorfor gjorde man ikke Sit til, at dette kunde ske, men mødte i Stedet for med en Regjering af yderste Hjørne af Høire Naar man derfor siger, at vi ville Alt eller Intet, saa siger jeg: det skulde de Herrer sidst tale til mig om; jeg har ikke alene personlig viist det Modsatte, men jeg har, saa langt min Indflydelse paa Pressen rækker, gjort Mit til, at den kunde indtage den Holdning, at man virkelig vilde en Overenskomst. Men hvad har man saa svaret derpaa? Man har svaret: Nu ere de forslagne og forknyttede, nu skulle vi let faae dem knuste. Tror man derefter, at der skulde være Udfigt til Smødeforretningen, saa tager man fejl; af Stæde bliver man flog, siger Ordføreren, men sjelden rig. Forøvrigt skal jeg gjentage, at naar den Tid kommer — og jeg søler mig forvisset om, at den vil komme tidligere eller senere — da man ser, at dette Thing maa have sin grundlovmæssige Indflydelse ogsaa paa Regjeringens Sammensætning, da er der mange Enkeltheder, som jeg kan lade falde, da kan der gives efter i Mangt og Meget, og da skal man se, at der er større Godmodighed til Stæde, end man maaske har tænkt sig; thi det er dog sandt, at det danske Folk er et godmodigt Folk, ja, det er maaske ikke frit for, at der er oel megen Allebrødsbarmhjerthed hos det. Da skal det vise sig, at Ingen vil være villigere til at sammenarbejde end jeg, der er Intet, jeg hellere ønsker. Thi jeg gjentager, hvad jeg tidligere har udtalt her i Thinget: det, der har sendt mig herind, har oprindelig ikke været Tanken om parlamentariske Kampe, som jeg helst havde undgaaet, men om virkelige sociale Reforme, og dersom Regjeringen, bortset fra, at dens Dannelse var som en knyttet Næve i Ansigtet paa den Smødeforretningen, der var sket i 1875, virkelig havde villet fremme sociale Reforme, som havde Noget at betyde, skulde jeg have støttet den og fulgt den. Det vil mindes, at Stylden ikke er min; jeg har tilligemed Andre indbragt et Lovforslag, der gik i den Retning, men det mødte kun bestemt Afslag som Noget, der var aldeles ubrugeligt, og det var blot et enkelt Punkt. Sluttelig skal jeg blot gjøre en Henvendelse til den høitærede Conseilpræsident, og det er den: han sagde under Finantslovens anden Behandling i dette Thing, at dersom begge Thing voterede imod ham, vilde han gaa af. Det er imidlertid meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører (Berg) bemærkede, at det kunde jo føre til, at selv om et stort Flertal i dette Thing og maaske et meget stort Mindretal i det andet Thing vare enige mod Regjeringen, kunde dog et ganske lille, knebent Flertal af Godseiere og Privilegerede i det andet Thing

holde den paa dens Plads. Det var altsaa med andre Ord vel ikke den purpurklæbte Absolutisme, man vilde, men Fortfættelse af Herremandsregimentet før 1660. Jeg tror nok, det er den rigtige Opfattelse af den ærede Ordførers Udtalelser, og i saa Henseende maa jeg være enig med ham. Jeg tror, Stillingen maa opfattes noget anderledes, end den høitærede Conseilpræsident gjorde. Selv om man ikke er Parlamentariker i den Betydning, at man mener, Regjeringen absolut skal være i Overensstemmelse med Underhuset eller Folkethinget, gaar dog den Stilling, som den høitærede Conseilpræsident den Gang indtog, virkelig ikke an. Det forekommer mig, at selv om man ikke er Parlamentariker, maa man i en konstitutionel Stat med en Forsatning som vor sige: naar Regjeringen vil have en Lov gjennemført, som er nødvendig, og det er unægtelig Finantsloven — men ikke kan faae et af Thingene — det være nu det ene eller det andet — til at gaa med sig, maa den enten opløse Thinget eller ogsaa gaa sin Vej. Det forekommer mig at være den korrekte Opfattelse; ellers komme vi aldrig til et virkelig konstitutionelt Regimente. Jeg skal nu slutte med at sige, at dersom man venter, at vi skulle komme igjennem med den nuværende Regjering, tager man fejl. Det Sidste, jeg har hørt i Sylland — og jeg var der jo ikke saa ganske kort, som de Herrer vide, saa jeg fik mig erkyndiget lidt om, hvad man mente derovre — det var det: giv under ingen Omstændighed efter under den nuværende Ministerium, og navnlig ikke længe den høitærede Kultusminister sidder paa sin Plads. Ja, det siger jeg ikke, fordi jeg har Noget imod den høitærede Kultusminister personligt. — Tværtimod han er, hvad vi Alle paaafsjønne, klar og kort i sine Udtalelser og dygtig i sine Handlinger; men han er ogsaa — saa forekommer det mig, og det er vel det der har stødt Befolkningen — noget selvrædig.

S. P. Hansen: Grunden, hvorfor jeg har begjært Ordet, er den, at jeg ønsker i al Rothed at udtale mine og mine Bælgeres Anskuelser lige overfor den nuværende Situation. Det er mig en Fornøjelse at kunne sige, at de Anskuelser, jeg har, har ogsaa ved anden Leilighed været gjort gjældende af vore ærede politiske Modstandere, vel at mærke, naar Leiligheden har passet dem. Mine Anskuelser ere nemlig disse, at, naar et Monarki som vort med en konstitutionel Forsatning skal regjeres paa forfatningsmæssig Maade og til Held for Folket, maa det regjeres efter parlamentariske Grundsatninger. Som Følge deraf maa man jo antage, at, naar nu den høitærede Regjering modtager Finantsloven af os i den Form, hvori den nu foreligger, saa maa det være dens vigtigste Opgave, naar den kommer over i Landsthinget, at søge at faae den gjennemført der. Men Regjeringen har udtalt ved Forhandlingen